

forude. Vi mener nu at måtte have klar besked af hensyn til den sydslesvigske befolkning.

Der er i disse dage fra Sydslesvigsk Vælgerforening rettet en henvendelse til de allierede magter, herunder Danmark, om sikring af selvbestemmelsesret for Sydslesvig. Vi venter, at Danmark i denne stund overfor hovedmagterne vil støtte det sydslesvigske krav, i det mindste ved at gå ind for,

at det i et tillæg til besættelsesstatutten for Vesttyskland og i den tyske fredstraktat bestemmes, at den sydslesvigske befolkning skal have ret til til given tid at kræve en fri folkeafstemning blandt de hjemmehørende sydslesvigere om, hvorvidt vor hjemstavn skal høre til Danmark eller til Tyskland, — under forudsætning af, at Danmark til den tid erklærer sig rede til at drage konsekvensen af afstemningen.

Derved ville man sikre os retten til at rejse spørgsmålet til sin tid, uden at Danmark på forhånd er bundet. Så har vi et grundlag at arbejde på, et håb om, at den dag kan komme, da vi med stemmesedlen i hånd selv kan åbne porten til Danmark. — Alene det, at Danmark tager et sådant skridt til at sikre Sydslesvigs selvbestemmelsesret, vil være af største betydning for vort håb til fremtiden.

Uden en sådan støtte fra Danmark vil det se mørkt ud for os. Blandt andet måtte vi så regne med en faretruende forøgelse af den udvandring af dansksindede sydslesvigere, der allerede er begyndt på grund af de meget vanskelige forhold i landsdelen og den usikre politiske fremtid. Hvis sydslesvigerne — i modsætning til nordslesvigerne efter 1864 — må stå uden håb til fremtiden, er der grund til at frygte en endnu mere omfattende udvandring end den store udvandring efter 1864 fra Nordslesvig, der aldrig har oplevet en befolkningsforskydning som den, Sydslesvig nu er inde i. Dette ville bringe selve grundlaget for det danske folkelige arbejde i Sydslesvig i fare.